

TAZETTE

EDITIE #04

ZO 30/07

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Mythisch Malaya

Foto: Thomas De Meyer

De koffie staat op de tafel paard

Wij moeten iets bekennen. In een niet eens zo heel ver verleden leden wij aan een uiterst irritante vorm van geldingsdrang, die ons ertoe bracht - hoewel we zelf nog rondliepen met een snotneus – andere jonge mensen genadeloos te kraken met onze pen. Zo gebeurde ook Wanda Eyckerman, wiens voorstelling *De gelukkige dagen van Weanne d’Arc* op TaZ 2004 niet op onze goedkeuring kon rekenen, en dat zouden wij haar wel eens flink diets maken ook. De manier waarop wij onze kritiek toen in r:v verwoordden brengt tegenwoordig het schaamrood op onze nachtans zeegebruinde wangen. Dit jaar staan Wanda Eyckerman en *partner-in-crime* Peter Vandemeulebroecke op TaZ met *De koffie staat op de tafel paard*. Met de oren plat vroegen wij om een gesprek. Woef!

Wanda, ben je nog kwaad?

Wanda: ‘Ik was eerder geschrokken dan kwaad. Jouw stuk is hard aangekomen, vooral omdat het zo onverwachts kwam: ik wist niet eens dat er iemand kwam recenseren. Ik zat in het derde jaar toneelacademie Maastricht en ik was gewoon heel blij dat het hier op Theater aan Zee stond. Het ergste vond ik dat je geschreven had “dat ik maar niet meer moest spelen”, terwijl ik al vanaf mijn zes jaar op de scène sta, en grote acteerplannen had.’

Hoe ga je als jonge maker om met zo’n scherpe kritiek?

Wanda: ‘Ik heb er met heel veel mensen over gesproken, want ik was vooral in de war. Ik wou eigenlijk ook heel graag met jou praten, maar ik durfde toen niet. Dat zou nu anders zijn. Nu zou ik zoiets willen uitklaren. Weet je trouwens dat ik je toen wel brieven heb geschreven?’

Echt?

Wanda: ‘Ja. Ik heb dingen op papier gezet, argumenten voor als ik de moed zou vinden om met jou te gaan praten.’

Maar je hebt je niet laten ontmoedigen.

Wanda: ‘Nee, daarvoor is theater te belangrijk voor mij. Zo snel krijg je me niet omver.’ *(lacht, en tot Peter)* ‘Welkom in dit gesprek, Peter.’

Kunnen jullie ons iets vertellen over de intrigerende titel van de voorstelling? De TaZette-redactie wordt wanhopig van die paarden en tafels.

Wanda: ‘Er zit één mopje in de voorstelling, en dat is de titel. Maar dat mopje ga ik nog niet vertellen, want Peter heeft het al aan veel te veel mensen verteld.’
Peter: ‘Ja, ik ben daar echt heel slecht in.’

Ik kon er op basis van de persinfo ook maar niet achterkomen waarover De koffie staat op de tafel paard nu eigenlijk gaat.

Peter: ‘Tja, ‘t is een soort collagevoorstelling: een beetje over de kermis, een beetje over de liefde. Samengesteld uit dingen die we anderhalve maand samen gedaan hebben.’
Wanda: ‘We hadden bij *Wewillivestorm* in Nieuwpoorttheater tien euro gevonden op de grond, en toen zijn we begonnen. Met wandelingen te maken. We zijn gestart hier in Oostende, die nacht zijn we met een slaapzak op strand gaan slapen. We zijn 24 uur op 24 samen geweest, en elke week hadden we een actie: een krant kopen, twee krasloten krabben. Praten, knutselen, muziekjes maken: zo is *De koffie* ontstaan.’

Jullie zijn auteurs, acteurs – maar wat voelen jullie je het meest?

Wanda: ‘Makers.’
Peter: ‘Knutselaars.’

Lichtende voorbeelden?

Wanda: ‘Ik kijk het meeste op naar meisjes die het alleen redden. En dan kom je terecht bij Lizzy Timmers, Abke Haring. Niet zozeer omwille van de theatertaal die ze hanteren, maar omwille van het feit dat ze gewoon doorgaan.’
Peter: ‘Ik vind Benjamin Verdonck wel straf, ik was echt zot van die touwtjes in *Wewillivestorm*.’

Hoe zouden jullie de chemie tussen jullie beide omschrijven?

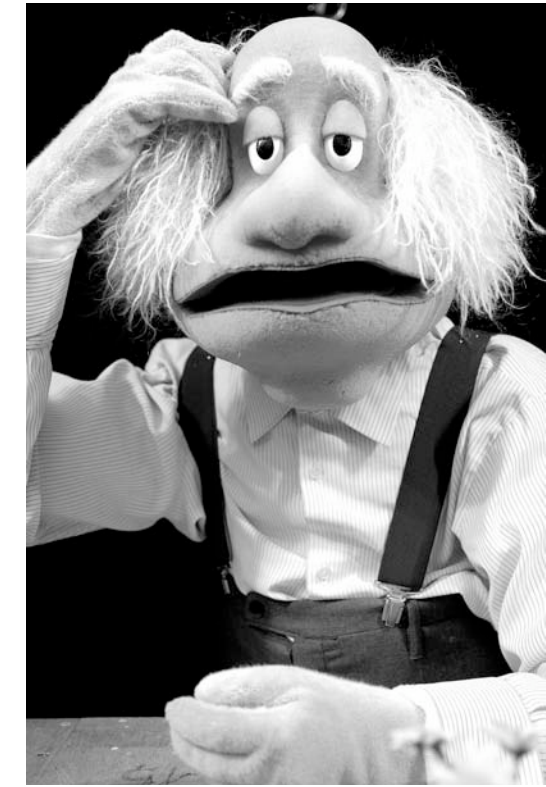
Peter: ‘Iets als... nostalgie?’
Wanda: ‘Volgens mij ligt het aan het feit dat wij allebei stieren zijn. Of aan het feit dat wij geen ruzie maken. Of gewoon dat hij een jongen is en ik een meisje.’

(La Gabinella)

Straattheater te land, ter zee en in de lucht

De zomer laat deze week weer flink haar blote dijen zien en zodoende is er lekker veel volk op stap in de straten van de Koningin der Badsteden. Dat kan enkel ten goede komen aan **TAZ OFF**, het straattheater (en comedy) luik van ons favoriete zomerfestival, waar alle facetten van het genre de revue passeren; pure *circle* en *walking acts*, maar ook intiemere installaties en acrobatische spektakels. Voor wie gericht op zoek wil naar de fijnste straattheaterspeldenprikken, hebben we alvast een paar *must sees* geselecteerd.

Als kind waren wij al dol op **muziekdoosjes**, uren konden we luisteren en kijken hoe een ballerina rondjes draaide op het ritme van de melodie. Bij Compagnie Folletta krijgt de ballerina gezelschap van een jonglerende nar, en kan je muntjes in de levende muziekdoosjes stoppen om een paar minuten verwondering te kopen.

Compagnie Délit de Façade haalt de voyeur in je naar boven met de Belgische première van **Anders Gezegd**: een prachtige poppenvoorstelling over twee niet alledaagse families, die zich afspeelt achter de ramen van een appartementsgebouw.

Magic Brian staat dan weer garant voor een stevige portie van de pot gerukte comedy en *sideshow* magie. In thuisland Amerika is de man ondertussen een heuse legende, getuige zijn optreden op *The Late Show with David Letterman*, waar volgende hilarische conversatie plaatsvond:

David: ‘How long have you been eating light bulbs?’

Magic: ‘About 4 years.’

David: ‘Kids shouldn’t try that at home, right?’

Magic: (thinks) ‘Unless they really want to.’

Met andere woorden, een man naar ons hart, met een show die je moet gezien hebben om het te geloven.

Stel je eens voor: je zit op een terras een fris pintje te consumeren. Plots stapt iemand op je af om je een briefje in de pollen te duwen waarop staat: ‘Vandaag is **de dag van de dag**.’ Denk je ‘wat een onzin’ of beslis je toch eens wat anders dan anders te doen. Die persoon waar je al zo lang stiekem een *crush* op had de liefde verklaren, met kleren en al de fontein inspringen, we zeggen maar wat. Voor diegenen met goesting, maar geen inspiratie voor ‘eens iets anders’, is er een keuzemenu beschikbaar.

(Black Kat)

Muziekdoosjes, op ma 31/7 en di 1/8 om 16u en 17u30 op het Wapenplein.

Anders Gezegd, op di 1/8 en wo 2/8 om 15u30 en 19u op het Stationsplein.

The Magic Brian Show, op wo 2/8 om 15u45 en 17u15, do 3/8 om 15u30 en 17u op het Wapenplein, en vr 4/8 om 16u op het Strandplein Mariakerke.

Dag van de Dag (verrassingsact van C’Real), ma 31/7 t.e.m. vr 4/8 tussen 15u en 18u op en rond het Wapenplein.

Editoriaal

Wie vreesde dat, na de muiterij van gisteren, de Boordmatroos definitief het roer uit handen gegeven had, mag op zijn twee oren slapen. Terwijl La Gabinella en Black Kat, zelf ook niet al te stevig in hun schoenen na onze kleine Russische rumroulette, een dubbele portie friet met stoofvleessaas, twee bickyburgers, een vuurvreter en en vier kipknotsen soldaat maakten, schonk De Boordmatroos zijn kajuit aan twee verstekelingen: Pepe en de Liegende Hollander. Twee stugge mannen, de een met een mondharmonica en een tandeloze grijns, de ander met een houten poot en een haak. Na een korte, non-verbale confrontatie, raakte ik met hen in gesprek, en we waren het erover eens: genoeg zeemans- en piratenclichés.

Ik liet La Gabinella en Black Kat, die ondertussen afgepeigerd en volgestoken in slaap gevallen waren voor de deur van mijn kajuit, aanrukken met een stevige portie gezouten pekelharing en met ons vijven besloten we, dat het schip een andere koers zou varen. Harder, scherper, kritischer.

Geniet van de eerste *hardcore* Tazette!

Uw Boordmatroos

BLACK BOX

(Zoals u ziet is onze black box nog steeds leeg... en u bent de enige die hem kan vullen. Dit is ons Tazette discussieforum: laat uw heikele thema’s, hete hangijzers en andere ongemakken hier achter en breng een verhit debat tot stand! Contactadres: dagkrant.taz@tartart.be)

TAZ TELEX

* Vandaag te gast bij **TAZ Talk: columnisten Chris Van Camp, (pdw) en Jeroen De Preter**. Zij zullen het hebben over de zin en onzin van het columnschrijven. Afspraak om 17u in Galerie Beausite aan de zeedijk!

* Theater aan Zee verwelkomt een **extra straatact: DAUTOSHOW** van en door **Maya Albert** en **Jits Van Belle**. Te bewonderen op het Wapenplein op 1/08 om 16h en 18h en op 2/08 om 15h, 16h30 en 18h.

* Vandaag om 14 u in het Stationsbuffet: **Kortfilm België – Turkije** (2001) van **Brecht Vanhoenacker**, met onder andere Pieterjan Vervondel, Heleen Vervondel en Marijke Pinoy.

Foto: Kristien Verhoeven

Jessa Wildemeersch *Misfit in Me*

Rollercoasterride zonder buikgevoel

New York en Oostende: zeeën en oceanen van elkaar verwijderd, maar actrice Jessa Wildemeersch lijkt vastbesloten om een stukje Big Apple naar de Koningin der Badsteden te brengen. In 2003 presenteerde ze op Theater aan Zee haar zelfgeschreven monoloog *Me, Mike en Mustafa*, geïnspireerd door haar ervaringen als jonge studente aan de Actor’s Studio. Dit jaar brengt ze samen met drie jazzmuzikanten het vervolg op haar grootstadsverhaal: *Misfit in Me*.

Een accordeon creëert lang voor het stuk begint de verweesde, groezelige sfeer van een *late-night* jazzclub. Als de inleidende contrabassolo wegsterft, duikt Jessa Wildemeersch het podium op en bakent onmiddellijk de scène af als haar territorium én thuis. Ze danst, zingt, vertelt en acteert met de virtuositeit en soepelheid van een Oekraïense turnster. Muzikale trampolines, evenwichtsbalken en zweefrekken krijgt ze aangereikt door Tuur Florizoone, Martijn Vanbuel en Jo Zanders. De vier vormen een hecht ensemble dat technisch feilloze oefeningen uitvoert; verhalende episodes gaan naadloos over in muzikale nummers en voor je er erg in hebt, beweeg je mee op een aanstekelijke salsa. Visuele effecten, zoals een beschilderde lichtwand die de figuren omtovert in dansende schaduwen, maken het plaatje af.

De vertelling is echter minder beklijvend. Jessa Wildemeersch slaagt erin om te boeien met een expressieve mimiek, een indrukwekkend register van dialecten en jargons (zowel in het Nederlands als in het Engels) en een elegante verschijning, maar lijkt net teveel afstand te nemen van haar verhaal om de voorstelling tot een persoonlijke belevenis te maken. Haar portret van de New Yorkse Grove Street, waar ze zelf jarenlang woonde, heeft veel weg van een nostalgische grootstadsroman à la Manhattan Transfer. We ontmoeten opnieuw Mike en Mustafa, duiken riolen in, raken verdwaald in een indrukwekkend maas van straten en achterkamertjes, stoten op hotdog-etende reuzeschildpadden en krijgen de vraag “Shall we live in hope?” voorgeschoteld. Een helse rollercoasterride, maar door de snelheid en veelheid lijkt alles ons voorbij te flitsen. Wanneer de voorstelling afgelopen is, lijken de personages en hun *wisecracks* ver weg en vergeten. Net als het beeld van New York dat Wildemeersch ons presenteert: dat van de grootstad als de ultieme droommachine waar de wildste en donkerste fantasieën werkelijkheid worden. Er passeren in deze voorstelling veel misfits de revue, maar Jessa’s eigen misfit blijft een groot mysterie.

(De Boordmatroos)

Misfit in Me, vandaag om 22u in het Achturenhuis.

NTGent & Theater Antigone *Martens*

Politieke krachttoer op het toneel

‘Er is een gebied, donkerder dan de gedichten van Rimbaud en Leopardi. Normale mensen gaan er kapot of worden er krankzinnig.’ Zo opent Martens, een stuk van acteur Koen De Sutter en auteur Bart Meuleman. Het gebied in kwestie: de politiek. Het was de natuurlijke biotoop van Wilfried Martens, die twaalf jaar en negen regeringen lang eerste minister was en uiteindelijk ten onder ging na de eerste Zwarte Zondag in 1991. Uitgespuwd door iedereen, ook door zijn eigen partij. Uit gesprekken met de betrokkenen distilleerde Meuleman een monoloog waar hij Martens in ere wou herstellen als groot staatsman. Een boerenzoon met een buitengewone intelligentie, die de politiek als een roeping beschouwde. Die zijn ‘linkse’ idealen deels opofferde, die ‘akkoorden sloot met zijn ergste vijanden om erger te voorkomen’. Die dan ook aan de macht was in de jaren ’80; een tijd van monsterlijke werkloosheid, staatsschuld, de Bende van Nijvel en de CCC, de kernraketten.

Koen De Sutter fungeert als verteller. Hij ijsbeert rusteloos over het lege toneel. Kijkt priemend de zaal in. Zo loodst hij ons door de ijkpunten van Martens’ carrière. Naar het van energie bruisende hoofdkwartier van de CVP-Wonderjongeren tot de donkere krochten van het Egmont-kasteel. Data, intriges, politieke prominenten en partijen volgen elkaar in een ijltempo op. Het kan niet evident zijn: een toneelstuk brengen dat bol staat van termen als federalisering en grondwettelijke bevoegdheden. Dát boeiend houden is dan ook een tour de force, gedragen door een uitmuntende acteerprestatie en theatertekst. Meuleman vermijdt al te smeuïge details over ‘s mans turbulent privé leven. Enkel wanneer Martens tijdens een ruzie tussen André Cools en Leo Tindemans over het mislukken van het Egmontpact aankomt met de melding dat zijn zoon Kris die dag een ernstig ongeluk had op Marbella, en vervolgens volledig instort, is de tragiek van deze man voor het eerst voelbaar. De makers hebben er duidelijk voor gekozen om Martens te verdedigen, misschien zelfs te vergoelijken, onder het motto ‘6 op 10 voor een onmogelijk examen is toch niet slecht’. Was Martens de machtswellusteling waar men hem toen graag voor versleet of was hij echt een slachtoffer van de tijd, die ons land met zijn herstelbeleid in goede banen heeft gehouden? De waarheid ligt ongetwijfeld ergens in het midden, en zal nog voer zijn voor menig verhitte discussie. Opdracht half geslaagd, zou Martens zelf zeggen. Bovendien wordt ons middels de politieke carrière van één man een uitermate intrigerende kijk achter de schermen van de Belgische politieke geschiedenis gegeven. En dat maakt Martens een must voor iedereen die zich voor politiek interesseert en onze huidige politieke realiteit beter wil begrijpen.

(Black Kat)

Martens, vandaag en zo 30/7 om 20u in de Victoriazaal.

TAZETTEKLAP

* De kinderen van Marijke Pinoy eten naar verluidt nooit hun bord leeg in de artiestenruimte op Café Koer. (Ingezonden in de BlackBox door Wim Vanoverberghe, maar misschien niet direct stof voor een groot debat, *nvdv*)

* De bloemen die Leen Roels na de voorstelling *Yerma vraagt een toefeling* aan curator Marijke Pinoy gaf, waren dezelfde die Marijke Pinoy aan... Leen Roels gegeven had na de première van *Allez, George*.

* Gisteravond omstreeks 19u viel plots de stroom uit in diverse delen van het stationsgebouw, waaronder de Tazette-redactie en, minder om te lachen, het stationsbuffet waar Bart Vanneste (alias Freddy De Vadder) de opening van het *comedy* luik moest verzorgen. Oorzaak van de stroompanne: een uitgebrande zekeringkast van de NMBS. Hans Van de Walle (ICT-verantwoordelijke) had echter een meer poëtische verklaring: omdat er te weinig wind was hebben de windmolens van Zeebrugge niet genoeg gedraaid en zodoende werd er te weinig stroom opgewekt.

* Ook even heibel bij *Martens* in de Victoriazaal gisteren. Om 20u20 kreeg zaalverantwoordelijke Tom Goeminne het aan de stok met een vrouw die maar niet wou accepteren dat ze de zaal niet meer binnenmocht. Na een flink potje schelden begon de uitzinnige furie op de achterdeur van Victoria te bonzen – vervelend, omdat die deur uitgeeft op scène en het gebons zéér goed te horen was in de zaal. Naar verluidt kreeg acteur Koen de Sutter het zodanig op zijn zenuwen dat hij op een bepaald moment zelfs ‘Binnen!’ riep.

* De Tazette-redactie raadt programmator Steven Heene aan om in het vervolg alle kruidenmengsels die Stef Kamil Carlens hem aanbiedt af te slaan: hij vond het optreden van die Hollandse schreeuw-griet, ook bekend als Elle ‘Kloot is dom en imbeciel’ Bandita, effectief *goed*.

* Inderdaad, wie Peter Vandemeulebroecke (van *De koffie staat op de tafel paard*) dacht te herkennen in een reclamespotje van Electrabel, heeft dat goed gedacht!

Foto: Thomas De Meyer

Elle Bandita, zaterdag 29 juli 2006, 22 uur, Café Koer

Tering! Herrie!

Helemaal in je eentje in een potsierlijk badkostuum op de Bühne kruipen voor een paar honderd man, met niks dan enkele liedjes en een paar overjaarse grapjes in je decolleté, we zouden het niet durven. Elle Bandita schrikt daar echter niet voor terug. Hoedje af! Alleen, het soepje van electro, dance, trash en punk dat ze gisterenavond op Café Koer kookte, lustten wij niet.

Vergezeld van een elektrische gitaar, een keelgat en een cassettespeler bracht deze Rotterdamse verwante van Stef Kamil Carlens een set van overwegend eigen, Engelstalig materiaal, aangevuld met covers van – voor zover wij er nog iets in herkenden – Elton John en de Andrew Sisters. Het klonk alsof pakweg The Yeahyeahyeahs en T.Raumschmiere per ongeluk op een zelfde podium waren beland. Zelden zo’n ongestructureerde hoop herrie gehoord... of misschien was dat wel de bedoeling.

(De Liegende Hollander)

Malle vertoning

‘Als Peaches een onveilig trioetje heeft gehad met T. Raumschmiere en Danny Mommens van Vive La Fête, dan moet (...) Elle Bandita haar bastaarddochter zijn’, lazten wij bij onze Nederlandse collega’s van VPRO’s 3VOOR12. De Elle Bandita – Ryanne Van Dorst voor de bedienden op het Rotterdamse stadshuis – die wij gisteren volledig loos zagen gaan in Café Koer, liep er inderdaad bij als de laddersatte junkieversie van Els Pynoo, gekleed – nu ja, gekleed – in een gestreept ondergoedniemendalletje, één zwarte en één rode nylon, en gezegend met een chronisch gebrek aan manieren en een flagrant fout gevoel voor humor. Elle begon gelijk te lopen, te springen, compleet uit te freaken en met de spierballen te rollen, als een opgefokte ADHD’er op speed. En tussendoor speelde ze nog wat rammelende electro-punksongs. Wij hoorden een nummer over krabben, vingen zowaar iets op over oorlog en waren geprivilegieerd getuige van een ode aan een gortige klootzak – ‘Kloot is stom en imbeciel!’. Maar voor het overgrote deel van de show verdachten wij Ryanne ervan om met haar lauwe Peaches-pastische de grootste moeite van de wereld te doen om de aandacht van de doorgaans bijzonder middelmatige muziek af te leiden – Elle flashte zelfs een tiet, alsof wij rauwe zeebonken daar onze ooglap nog voor omhoogschuiven. Wil Elle Bandita choqueren? Wil ze provoceren? Wellicht wel. Maar ons leek het vooral een malle vertoning. Spijtig, want de primaire beats waarop ze haar ding deed, klonken bij momenten niet eens half zo slecht, en ook haar coverversie van Elton John’s *I’m still standing*, opgedragen aan alle homo’s en lesbo’s, rockte best lekker weg – al was de Andrew Sisterscover dan weer je reinste foormuziek. Ryanne, zo vertelde ze onlangs in een interview, bewondert straffe madammen als Peaches, Joan Jett en Nina Hagen. ‘Omdat ze allemaal een verhaal hebben.’ Laat dat nu net zijn waar het bij Elle Bandita gisteren compleet aan ontbrak.

(Pepé)

MARTENS

Foto © Philé Deprez